

Algade/Budolfi Kirke. Julebrev til Morfar

Morten Nielsen. Breve fra Morten Nielsen. E-bog Gyldendal 2017, side 17-20

22. December. [1939]

Kære Morfar. –

Saa er det Jul igen. Jeg kan ikke opdage Julestjernen, men den er maaske mørkelagt – eller den dukker op over horisonten, naar jeg mærker Duften af stegt Gaas. Man ved aldrig.

Der er Gud ske Tak ingen Guirlander paa Gaderne i Aar. Men der er Masser af Bønder paa Juleindkøb. Store troværdige Mandfolk med Cigarer i deres røde Næver og iført Overfrakker med skrækindjagende Terner, Koner med haabløse Hatte og smaa gloende Dreng eller Piger ved Haanden. Og saa Sønnen paa en femten Aar, der holder sig Familjen tre Skridt fra Livet, fordi han kan se Forskellen paa dem og Byboerne.

Sønnen har i Reglen en grøn blød Hat paa, og er genert paa en overlegen Maade. Folk har travlt. De køber Juletræer og Julegæs og gaar paa Kirkegaarden med Gran, engang imellem falder Snefnug i lange Striber ned over Budolfis hvide Taarn og lader en Jul-med-Sne- Stemning glimte frem. Og Mor fik forleden et Brev fra en Mor, hvis Dreng havde forsømt Skolen et Par Dage – paa Grund af Hovedpine sagde han. I Brevet stod at hun ikke havde haft Mad at give sine Børn i tre Dage – og saa var Drengen, han var vel otte Aar, blevet saa daarlig ...

“Engle dale ned i Skjul ...”

Naar man hører om saadan noget, saa bliver man saa inderlig skamfuld over at have syntes, man havde det forbandet med sin Smule Syttenaarskval.

Undskyld mig de to Fingre paa Papiret. Jeg maatte skifte Farvebaand – og jeg vil ikke skrive Brevet om, for saa bliver det ikke et Brev, men bare en Beretning.

-- Jeg har solgt en Artikel til D.U.S. (Børnesiden) i Magasinet. Den handler om Bordplader og hedder betegnende nok *Plader*. Jeg haaber snart den kommer – men det kan godt vare en Maaned eller mere. Pengene, jeg fik for den, er brugt.

Naturligvis.

Nu nusser jeg lidt med een til. Den skal hedde “Min første Dag som Indianer.”

Ellers er der ikke noget at berette. Maaske bliver jeg alligevel ved Juraen – egentlig kun for at have noget ganske bestemt og fast og tørt at holde mig til. Jeg vil aldrig være Sagfører

eller Embedsmand eller saadan noget – men Juraen paastaas at være nyttig for den, der vil være Journalist. Over hele min Færden i denne Tid staar i øvrigt i Flammeskrift Ordet:

MAASKE. –

Jeg haaber, at min Gave vil passe dig. Jeg har købt den helt for mine egne Penge – i Aar har jeg ikke faaet een Øre i Tilskud. Det er rart. Og mine Gaver har saamænd slet ikke været saa billige. Vap og Mor faar “Aloha” af Krarup Nielsen – vidunderlig Titel, ikke sandt? – og det er det første ordentlige, jeg nogensinde har foræret dem.

Det er dejligt at give Gaver – det er pragtfuldt.

Men der er ogsaa andre Ting, der ikke er uefne. F. Eks. at sidde og skrive paa Maskine med en Finger og i Haanden have en Cerut, at lade Ordene fare ned paa Papiret og ud i Luften gennem blaa Ringe af Røg. – Jeg er blevet god til at blæse Ringe. Og til at drikke Rød Tuborg. Og hvis en Bandit, der sidste Aar var Student her fra Skolen, ikke netop var kommet hjem paa Orlov i Kornetuniform med Knapper og Smørstikker for et Par Uger siden – saa havde jeg vel ogsaa været forlovet. Men Kornetten ødelagde alt.

Jeg skrev et Digt:

Lyren spandt en skøn Moral,
dengang Hjærtets Bændler brast : –
Vogt dig for Kornetter, oh!
Digter og Gymnasiast.

Nu vil jeg ønske dig en god Jul. Med Øl, Sylte og Englelyd. Naar min Jul er overstaaet, skal jeg til at blive atten Aar. Jeg vil ingen Gæster have, den Aften. Sin Barndom skal man gaa væk fra alene.

Glædelig Jul!

Morten.